

очи, и в погледа му имаше толкова благодарност и възхищение, че Орфей се трогна.

— А имаш ли родители? — попита и се ококори от любопитство малкият музикант.

— Имам само една стара майка. Баща ми загина в морето когато бях много малък.

— А къде живее майка ти?

Момчето разправи, че живеят отвъд, на другия бряг, в едно старо рибарско селище. Къщите им били схлупени, заровени в земята и покрити с тръст. Орфей гледаше с радост това мургаво, опалено от вятъра и слънцето лице, добродушно и приветливо. Той покани малкото рибарче на гости. Момчето веднага скочи от лодката, завърза я и изтича нагоре. То минаваше от стая в стая, гледаше с широко окръглени очи, понякога цъкаше и се чудеше като клатеше глава. На едно място момчето се обърна и попита Орфея негово ли е всичко това и може ли и друг път да дойде. Орфей му каза, че може всеки ден да идва и без да го пита дори. Момчето зяпаше украшенията, пипаше предпазливо скъпите предмети и от време на време се оглеждаше плахо.

— Какво? Харесва ли ти? — изгледа го завистливо Орфей.

— Ах, колко хубаво е тук! — извика момчето. — Добре си живееш ти.

— Добре ли? — изгледа го смаян Орфей. — Ти не знаеш как ми е омръзнало всичко това!... Аз съм толкова нещастен. . .

— Нещастен ли? — учуди се рибарчето. — Какво още искаш ти, човече?

И тогава Орфей му разказа от къде е, какви са родителите му, как е дошъл тук и как от толкова време иска да се върне в родния си край, но владетелят не го пуща. Напълнил е двореца с при-